

2017. november

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTSTVÉREKET,
ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Folytatjuk azoknak a gondolatoknak ismertetését, amelyek Ferenc pápa tanításából alapul szolgáltak a Családok 9. Világtalálkozójára felkészítő lelkipásztori útmutató összeállításánál.

A teremtés egységes egész. A világon mindent, ami létezik, Isten teremtett, magán viseli a Teremtő keze nyomát. Minden létező ezért összefüggő egységet alkot, minden összefügg mindennel. Isten szeretetével mindent és mindenkit magához vonz, szeretete mindent felemel. Emberi méltóságunk eredete az, hogy Isten-képmásai vagyunk, forduljunk tehát az Ő szeretetével mindenhez és mindenkihez. Ennek a szeretetnek az eltorzítása ugyanakkor mindent megront, – saját belső életünket, családi életünket, a földkerekség minden népének életét, de magának a Földnek a jólétét is. Elválaszthatatlan kapcsolatban áll egymással a természet és a létező javak elosztásának igazságossága, a társadalom jóléte és a béke ügye.

Nagy megrázkódtatást okoz, ha a családban fogyatékos gyermek születik. Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmagyarázni, hogy Isten az ilyen gyerekeket is, és szüleiket is maradéktalanul szereti? Idézzetek fel saját életetekből, vagy rokoni, ismerősi körből eseteket, amelyekben az segített egy családi probléma megoldásában, hogy az érintettek nem saját – vélt, vagy valóságos – érdekeiket akarták érvényre juttatni, hanem a másik fél javát keresték!

A teremtett világ maga figyelmeztet: egyre több zavar keletkezik működésében olyan károk miatt, amelyeket az Isten teremtette javak felelőtlen használatával és a velük való visszaéléssel az ember okozott. Az ember magát a természet urának és birtokosának képzelve felelőtlenül visszaél erejével és kizsákmányolja a földet. A bűn által megsebzett emberi szívben lakozó erőszak beteggé teszi a talajt, a vizet, a levegőt és az élőlényeket. Ezért a legelhagyatottabb és legsanyargatottabb szegények közé sorolhatjuk a mi elnyomott és beteggé vált Földünket (vö. LS 2.). Boldog VI. Pál pápa már 1970-ben hangsúlyozta, hogy ökológiai katasztrófa fenyeget, az emberiség magatartásának gyökeresen és sürgősen meg kell változnia. Ha a legrendkívülibb tudományos eredmények, a leglenyűgözőbb technikai vívmányok és a legcsodálatosabb gazdasági növekedés nem járnak együtt valódi szociális és erkölcsi fejlődéssel, akkor ezek végül az ember ellen fordulnak.

Hogyan tudjátok a családban tudatosítani, hogy környezetünkért mi is éppen annyira felelősek vagyunk, mint a szomszédunk? Mi segít gyerekeiteket környezetbarát, a közjóért felelősen dolgozó emberré nevelni?

Assisi Szent Ferenc még a parányi teremtményeket is a testvér vagy a nővér névvel illette. Ezt a meggyőződést nem szabad észellenes romanticizmusként lebecsülni, mert hatással van szabad választásainkra, amelyek meghatározzák viselkedésünket. Ha e nélkül az ámulatra és csodálkozásra való nyitottság nélkül közelítünk a természethez és a környezethez, ha a világgal való kapcsolatunkban többé nem beszélünk a testvériség és a szépség nyelvén, akkor az erőforrások uraként, fogyasztójaként vagy pusztá kizsákmányolójaként fogunk viselkedni, és képtelenek leszünk határt szabni közvetlen érdekeinknek. Ha ellenben átérezzük, hogy szoros egységben vagyunk mindennel, ami létezik, a mértéktartás és a törődés magától megszületik. Szent Ferenc szegénysége és egyszerűsége nem merőben külső aszketizmus volt, hanem gyökeres lemondás arról, hogy a valóságot pusztá használati tárgyként kezelje, amely felett az ember korlátlanul rendelkezhet. (vö. LS 11)

A Teremtő Isten az általa teremtett világot az emberre bízta (I. Ter 1,28), az ember ezzel felelős gazdájává vált a világnak, de nem teljhatalmú tulajdonosává. A saját magatok által létrehozott családi otthonotoknak tulajdonosai, vagy gazdái vagytok?

Remény. Isten ma is közöttünk munkálkodik. Noha a világon sok a szenvedés és az egyenlőtlenség, Isten ma is tevékenyen építi a szeretet társadalmát. Az a feladatunk, hogy bekapcsolódjunk ebbe a tevékenységbe, bárhol is találkozunk vele. Ferenc pápa nagyon szomorúan látja az igazságtalanságokat, de nem esik kétségbe. Hiszi, hogy bármit is próbálunk összetákolni, Isten mindig előttünk jár.

Sokan úgy vélik: úgy sem változik meg semmi, minden fáradozás hiábavaló. Miért fosztanám meg magamat a kényelmentől és a kedvteléseimtől, amikor nem várhatok semmiféle jelentős eredményt? – mondják. Bezárkóznak önző ürességükbe, elégedetlen szomorúságukba, tehetetlenségükbe. Önpusztító magatartás ez, mert az ember nem élhet remény nélkül, a tartalmatlanságra ítélt élet elviselhetetlenné válik.

Jézus Krisztus legyőzte a bűnt és a halált, valóságosan él, és erővel teli. A feltámadott és dicsőséges Krisztus reményünk kiapadhatatlan forrása, az Ő segítsége nem marad el. Így teljesíthetjük a küldetést, amelyet ránk bízott. Az evangélium elmondja, hogy amikor az első tanítványok elindultak prédikálni, „az Úr velük együtt munkálkodott, s a tanítást az azt kísérő csodajelekkel megerősítette.” (Mk 16,20). Krisztus hűséges követői ma is felfedezik és megélik, hogy az Úr velük munkálkodik.

Az Ő feltámadása nem a múlthoz tartozik, benne életerő van, amely átjárja a világot. Olyan erő ez, amelynek nincsen párja. Sokszor úgy látszik, mintha Isten nem létezne: mindenütt igazságtalanságokat, rosszaságokat, közömbösséget és könyörtelenséget látunk. Bizonyos azonban, hogy a sötétség közepette mindig feltűnik valami új, ami előbb vagy utóbb termést hoz. A világban a történelem viharai által átformált szépség naponta újjászületik, az igazi értékek állandóan megújulnak. Hányszor született már újjá visszafordíthatatlanul reménytelennek látszó helyzetekből az ember! Ez a feltámadás ereje, és Krisztus követője ennek a dinamizmusnak az eszköze.

A hit azt jelenti, hogy hiszünk Őbenne, hisszük, hogy valóban szeret bennünket, hogy él, hogy titokzatosan be tud avatkozni, hogy nem hagy magunkra, hogy a maga hatalmával és végtelen kreativitásával a rosszból is képes jót kihozni. Higgyünk az evangéliumnak, amely azt mondja, hogy Isten országa már jelen van a világban, s különféle módokon itt is, ott is bontakozik, mint a kicsinyke mag, amely nagy fává tud nőni (vö. Mt 13,31-32), mint egy maroknyi kovász, amely sok lisztet meg tud kelesztetni (vö. Mt 13,33), s mint a jó mag, amely a konkoly között is felnő (vö. Mt 13,24-30.). Krisztus feltámadása ennek az új világnak a hajtásait hozza mindenütt; s még ha le is nyesik, újra kihajt, mert Jézus nem hiába támadt fel, feltámadása már áthatotta a történelem rejtett szövedékét. Ne maradjunk az eleven remény ezen útjának a szélén! (vö. EG 275, 276, 278)

Idézetek fel saját családotokban, vagy rokoni, baráti körben történt eseteket, amelyekben a látszólagos rossz jóra fordult! Minek volt ez köszönhető?

Nyugalom. Nagy kihívás számunkra Isten Lelke működésének nyomait felfedezni, majd nyomába lépni és követni őt. Ez azt jelenti, hogy ki kell magunkban alakítani a lelki nyugalmat és a reményben gyökerező imádságot úgy, hogy mai világunk sok kihívása és nehézsége ellenére sohasem feledkezzünk meg Isten jelenlétéről. A missziós buzgóság életben tartásához nagyon kell bízunk a Szentlélekben, aki „gyöngeségünkben segítségünkre siet” (Róm 8,26). Nincs nagyobb szabadság, mint ráhagyatkozni a Lélekre, lemondva arról, hogy mindent kiszámítsunk és ellenőrizzünk; mint engedni, hogy ő világosítsa meg, vezessen, irányítson, és abba az irányba indítson, amerre csak akarja. Ő jól tudja, mire van szükség minden korszakban és minden pillanatban. Ezért nagylelkű bizalommal szüntelenül hívunk kell őt. (vö. EG 280)

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke